

които всички треперѣха. Това бѣха двамата братя Кнеричи, децата на селския говедарь—единъ отъ други по-голѣми съ по една година, деца яки, охранени, разюздани до крайностъ, неученолюбиви и лоши. Тѣ чупѣха всичко въ училището: мастила, перца, стѣкла. Кжсаха гжбата, издраскваха тебешира, шарѣха зидоветѣ, засрамяха момичетата. Нѣмаше случай да ни извикатъ да играемъ и накрая немилостиво да не ни набиятъ. И ние бѣгахме отъ тѣхъ. Често купувахме тѣхното приятелство, кога съ пари, кога съ сланина, обварени яйца или съ ножчета съ шарени дрѣжки.

Единъ день при вратата на училищния дворъ стоеше малкиятъ братъ Кнеричъ и изпращаше всѣки ученикъ съ удари по гърба или въ краката. Предъ мене вървѣше Гавро Петрушевъ, нареченъ Гърбавиятъ, защото, нещастниятъ, отъ рождение бѣше гърбавъ. При влизането Гавро се прегърби още повече, за да понесе по-лесно удара на Кнерича, но той го застигна и му тури кракъ. Гърбавиятъ падна по очи, заби носъ въ чакъла

и си издра лицето. Докато всички стоеха и се превиваха отъ смѣхъ, за да угодятъ на Кнерича, гърбавото се вдигна, обърна се и изруга побойника. Кнеричъ се хвърли като звѣръ върху него и започна да го бие немилостиво. Гавро отчаяно се бранѣше, хапѣше съ зжби, дращѣше съ нокте.

Завчасъ около тѣхъ съ събраха купъ деца, нѣкои отъ които отъ сърдце биха се притекли на помощъ на Гавро, но не смѣха, защото тукъ бѣха дошли вече и другитѣ братя Кнеричи.

Тѣ гледаха, какъ малкиятъ Гърбавъ като червей се гърчеше въ ржцетѣ на тѣхния силенъ братъ.